

**Vestea salvării
Crăciunul lui Isus
Chiar pentru toți, nimeni nu este exclus**

«Realitatea este superioară ideii» (*Evangelii gaudium*, 231). Nu există nimic care să provoace mai mult mintea omului, logica umană, decât un fapt, un eveniment real. Să ne gândim la poporul evreu aflat în exil, despre care vorbește profetul Isaia.

Ultimul lucru la care s-ar fi așteptat evreii, când totul părea pierdut, în timp ce erau în mijlocul nimicului, era cineva care să sfideze învingerile pe care le suferiseră și măsura cu care judecau. Și chiar începuseră deja să se obișnuiască cu situația în care ajunseseră. Și totuși, în mijlocul deșertului, o voce răsună: «Eu sunt Domnul» (*Is* 41,13 urm.), o voce care rostește cuvinte pe care nimeni nu ar avea curajul să le rostească, atât sunt de departe de logica umană: «Nu vă temeți». Se poate așa ceva?! Cum se poate să nu-ți fie teamă când ești pierdut în mijlocul nimicului, în exil?

Este vorba despre aceeași reacție pe care o avem și noi în fața provocărilor actuale: ne cuprinde frica, ne vine să ridicăm ziduri ca să ne apărăm; căutăm siguranța în ceva ce construim noi înșine, gândind după o logică pur umană, exact cea care este constant provocată de Dumnezeu: «Eu sunt Domnul, nu vă temeți!». În fața ochilor noștri se înfățișează toată diversitatea Lui. De fapt, acel «nu vă temeți!» este lucrul cel mai puțin crezut azi, cel mai incredibil chiar și pentru noi; în fața a tot ceea ce se întâmplă în lume, cine poate spune să nu ne fie teamă?

«Eu sunt Domnul, nu vă temeți!». Rațiunea noastră și libertatea noastră sunt provocate de această promisiune, așa cum i s-a întâmplat poporului aflat în exil. Și noi suntem ca un «vierme al lui Iacob, rămășiță a Israelului», ne simțim atât de mici în fața enormității problemelor. Suntem dispuși să dăm credit veștii eliberării care răsună azi pentru noi? «Nu te teme, eu îți voi veni în ajutor».

Comentând aceste cuvinte, papa Francisc a spus: «Crăciunul ne ajută să înțelegem asta: în acel staul [...] se află Dumnezeu cel mare care are puterea pentru tot, dar se face mic ca să fie aproape de noi și așa ne ajută, ne promite lucruri» (Omilia la Sfânta Marta, 14 decembrie 2017). Există ceva mai cutremurător pentru măsurile noastre?

Domnul ne fentează mereu, pentru că are o privire diferită, adevărată asupra realității, capabilă să surprindă date pe care noi nu le vedem. Dacă acceptăm provocarea, noi care suntem atât de amărâți am putea recunoaște răspunsul la strigătul nostru: «Eu, Domnul, le voi răspunde, eu, Dumnezeul lui Israel, nu îi voi abandona». Cel care are încredere în El, cel care se abandonează în planul Altcuiva vede împlinirea promisiunii: «Voi face să izvorască râuri pe dealuri». Oare nu tocmai asta e ceea ce ne uimește la anumite întâlniri? În timp ce unii sunt mereu speriați, mereu aplecați asupra propriei persoane, tot mai închiși, tot mai descurajați, alții înfloresc și mărturisesc un mod diferit, pozitiv de a trăi lucrurile obișnuite.

Cum se poate ca unii să strălucească de viață și alții să găsească în fiecare circumstanță doar o confirmare a scepticismului lor? Fiindcă totul trece prin lama subtilă a libertății. «Voi prefăce pustia în iaz și pământul uscat în șuvoaie de apă»: dacă urmăm rechemarea Domnului, vom putea vedea înflorind viața pe acest pământ uscat, în acest context istoric al nostru – nu în altă situație,

ci chiar în această situație a noastră. «Voi sădi cedri, salcâmi, mirți și măslini în pustie; voi pune chiparoși, ulmi și merișori turcești la un loc în pustie». Cel care se încrede în această promisiune va începe să câștige viața trăind-o.

Și totuși adesea se insinuează în noi întrebarea: oare n-ar putea Domnul să ne scutească de multe din situațiile adverse cu care trebuie să ne confruntăm? Nu ne dăm seama că anumite situații sunt rodul unei întrebări greșite a libertății noastre; Israel nu avusese încredere în Domnul, nu crezuse în cuvântul Său și a preferat să se alieze cu puterile vremii, sfârșind în exil. Cel care, în schimb, se încrede începe să vadă semnele Domnului în acțiune: Dumnezeu lucrează în istorie «ca să vadă cu toții și să știe, să priceapă și să înțeleagă că mâna Domnului a făcut aceste lucruri și Sfântul lui Israel le-a zidit».

Cel care nu se încrede, nu va vedea, pentru că lumea va fi mereu plină de contradicții care sperie, dar viața începe să strălucească în cel care îl primește pe Isus. Cel care Îl recunoaște începe să vadă germenii unei vieți care înflorește.

E nevoie să fim simpli, așa cum spune Isus care vine de Crăciun: «dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el» (Mt 11,11).

De două mii de ani vestea salvării, pe cât de imposibil de conceput de către om, pe atât de reală, este pentru fiecare. Este la îndemâna tuturor, nimeni nu este exclus.

Julián Carrón

*Președinte al Fraternității
Comunione e Liberazione*